

Aamusta alkaa valo

Tarina kertoo, että vanha kuningas halusi saada selville kuka hänen pojistaan olisi viisain ja oikeudenmukaisin hallitsija hänen jälkeensä. Niinpä hän antoi jokaiselle pojalle lantin sanoen: ”Menkää torille ja ostakaa sieltä jotakin tällä lantilla. Mitä tahansa. Se, joka tuo eniten, saa hallita valtakuntaa jälkeeni.” Pojat riensivät matkaan. Ensimmäinen poika onnistui tinkimään sylillisen puita. Toinen osti kuorman heinää. Mikä siis oli määränä suurempi kuin puut. Kolmannen pojan saapuessa tyhjin käsin olivat veljet kummissaan ja hieman vahingoniloisia. Mutta viimeisin veli pyysi odottamaan iltaan. Kun perhe illan tullen kokoontui tarkistamaan tuomisia, otti veli taskustaan kynttilän ja sytytti sen. Koko huone tulvahti täyteen valoa!

Valo voimistuu täälläkin sydäntalven kääntyessä kevääksi. Olemme talvipäivänseisauksen ja kevätpäiväntasauksen puolivälissä. Aamun päivä on tänään (2.2) ja huomenna on Valon päivä. Mistä otsikon sananparsikin kertoo.

Tulevan sunnuntain tunnemmekin kirkkovuodessa kynttilän päivänä. Sähköttömänä aikana, jo 300- luvun puolivälistä asti, messuissa siunattiin kaikki vuoden ajaksi varatut kirkon kynttilät. Tapa, joka on edelleen voimissaan katolisessa kirkossa.

Ilman liekkiä kynttilä on kuin mikä tahansa esine. Kylmä, eloton, etäinen, hyödytön. Ilman liekkiä kynttilällä ei ole meille mitään kerrottavaa. Mutta kun sytytämme kynttilän, tulvahtaa tupa täyteen valoa. Kynttilän liekki, joka pimeyttä valaisee, kuvaa myös hyvyyttä, oikeudenmukaisuutta, totuutta ja kauneutta. Mutta ennen kaikkea kynttilän valo kirkossa kuvaa kuitenkin Jumalan valoa, sitä kun Jeesus sanoo: Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.

Sunnuntaina käynnistyy myös Yhteisvastuu keräys. Osallistumalla siihen, voimme osallistua Kristuksen valon levittämiseen. Hänen esimerkkiään seuraamalla, voimme auttaa niitä, joita kukaan muu ei auta. Ja antaa Herran rakkauden koskettaa. Tuon valon äärellä näemme mekin minne matkaamme. Ja miten. Kristinuskoon kuuluu keskeisesti lähimmäisten rakastaminen, itsensä ja elämänsä arvostaminen, huolenpito luomakunnasta ja luottamus Jumalaan. Levitetään siis yhdessä valoa ja annetaan apua lähimmäisillemme lähellä ja kaukana. 2Kor. 9:7 - Antakoon kukin, niin kuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä **iloista antajaa Jumala rakastaa.**

Sirkku Palola, nuorisotyönohjaaja
Siikalatvan seurakunta